

- 2) Czy dokumenty zmieniające warunki nienegocjowane lub zawierające uzgodnienia dotyczące takich warunków, które prawdopodobnie nie spełniłyby kryteriów braku nieuczciwego charakteru i przejrzystości, mogą być uznane za ogólne warunki umowy w rozumieniu przepisów art. 3 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. i mogą podlegać tym samym podstawom nieważności co pierwotne dokumenty objęte odnowieniem zobowiązania lub ugodą?
- 3) Czy zrzeczenie się sądowego dochodzenia roszczeń zawarte w umowie odnowienia zobowiązania również powinno być nieważne w zakresie, w jakim w umowach zawartych przez klientów nie informowano ich, że mają do czynienia z nieważnym warunkiem, ani też o pieniądzech lub kwocie finansowej, do której byli uprawnieni tytułem zwrotu odsetek zapłaconych w związku z pierwotnym wprowadzeniem klauzul „dolnego progu”?

Oznacza to, że klient wyraża zgodę na zrzeczenie się dochodzenia roszczeń, przy czym nie został poinformowany przez bank, czego się zrzeka i jakiej kwoty pieniędzy się zrzeka.

- 4) Czy analizując umowę odnowienia zobowiązania poprzez jego zmianę, zgodnie z orzecznictwem Trybunału oraz art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 2 dyrektywy [93/13], nowa klauzula „dolnego progu” zawarta w umowie ponownie dotknięta jest brakiem przejrzystości, gdyż bank ponownie nie spełnia kryteriów przejrzystości określonych w wyroku Tribunal Supremo (sądu najwyższego) z dnia 9 maja 2013 r. i nie informuje klienta o prawdziwym koszcie finansowym wspomnianej klauzuli w jego hipotece tak, aby klient mógł znać stopę procentową (i wynikającą z niej ratę), którą musiałby zapłacić w przypadku zastosowania nowej klauzuli dolnego progu, oraz stopę procentową (i wynikającą z niej ratę), którą musiałby zapłacić w przypadku, gdyby nie została zastosowana żadna klauzula „dolnego progu” i zastosowano by stopę procentową uzgodnioną w kredycie hipotecznym, bez ograniczenia wysokości minimalnej stopy procentowej?

Innymi słowy, czy przy narzuceniu dokumentu nazwanego odnowieniem klauzul „dolnego progu” instytucja finansowa powinna była spełnić kryteria przejrzystości określone w art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 2 dyrektywy [93/13] oraz poinformować konsumenta o wysokości kwot, które stanowiły dla niego szkodę z powodu zastosowania klauzul „dolnego progu”, a także o oprocentowaniu stosowanym w przypadku braku takich klauzul, a jeśli tego nie uczyniła, czy wspomniane dokumenty również są dotknięte podstawą nieważności?

- 5) Czy postanowienia dotyczące roszczeń zawartych w ogólnych warunkach umownych umowy odnowienia zobowiązania poprzez jego zmianę mogą być uznane za nieuczciwy warunek ze względu na ich treść w świetle art. 3 ust. 1, w związku z załącznikiem zawierającym nieuczciwe warunki, w szczególności pkt q) tego załącznika (*nieuczciwe są warunki, których celem jest wyłączenie lub ograniczenie prawa konsumenta do wystąpienia z powództwem lub skorzystania z innego środka zabezpieczającego*), ponieważ ograniczają prawo konsumenta do korzystania z praw, które mogą powstać lub ujawnić się po zawarciu umowy, jak miało to miejsce w przypadku możliwości dochodzenia pełnego zwrotu zapłaconych odsetek (zgodnie z wyrokiem Trybunału z dnia 21 grudnia 2016 r.⁽²⁾)?

⁽¹⁾ Dyrektywa w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, 29)

⁽²⁾ Wyrok z dnia 21 grudnia 2016 r., Gutiérrez Naranjo i in. (C-154/15, C-307/15 i C-308/15, EU:C:2016:980).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia Vigo (Hiszpania) w dniu 11 lipca 2018 r. – Bondora AS/ Carlos V.C.

(Sprawa C-453/18)

(2018/C 381/04)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia Vigo

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Bondora AS

Strona pozwana: Carlos V.C.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich ⁽¹⁾ oraz orzecznictwo, które stanowi jego wykładnię należy interpretować w ten sposób, że wspomniany artykuł tej dyrektywy stoi na przeszkodzie przepisowi krajowemu, takiemu jak dwudzieste trzecie postanowienie końcowe [pkt 2] ustawy nr 1/2000 z dnia 7 stycznia 2000 r. – kodeks postępowania cywilnego, które stanowi, że w pozwie o wydanie europejskiego nakazu zapłaty nie jest konieczne przedstawienie dokumentacji i że w przypadku przedstawienia dokumentacja ta zostanie uznana za niedopuszczalną?
- 2) Czy art. 7 ust. 2 lit. e) rozporządzenia nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że wspomniany przepis nie stoi na przeszkodzie temu, aby można było wezwać podmiot będący wierzycielem do przedstawienia dokumentacji, na której opiera on swoje roszczenie wynikające z umowy pożyczki konsumenckiej zawartej między przedsiębiorcą a konsumentem, jeżeli sąd uzna za konieczne zbadanie wspomnianego dokumentu w celu oceny ewentualnego istnienia nieuczciwych warunków w umowie zawartej między stronami oraz aby można było w ten sposób zapewnić zgodność z przepisami dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich oraz orzecznictwem, które stanowi jej wykładnię?

⁽¹⁾ Dz.U. 1993, L 95, s. 29.

⁽²⁾ Rozporządzenie nr 1896/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiające postępowanie w sprawie europejskiego nakazu zapłaty (Dz.U. 2006, L 399, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 3 maja 2018 r. w sprawie T-574/16, HK / Komisja, wniesione w dniu 12 lipca 2018 r. przez HK

(Sprawa C-460/18 P)

(2018/C 381/05)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: HK (przedstawiciele: adwokaci A. Champetier, S. Rodrigues)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- Stwierdzenie dopuszczalności i zasadności odwołania;
- uchylenie wyroku Sądu z dnia 3 maja 2018 r. (sprawa T-574/16);
- przejęcie sprawy do rozpoznania w celu wydania orzeczenia uwzględniającego żądania podniesione przez wnoszącego odwołanie w pierwszej instancji, w tym obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania lub
- skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd, przy czym kwestię kosztów w postępowaniu odwoławczym należy wówczas rozstrzygnąć zgodnie z art. 184 regulaminu postępowania przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty prawne. Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia art. 17 akapit pierwszy załącznika VIII do regulaminu pracowniczego i zarazem niejednoznacznego, niespójnego i wewnętrznie sprzecznego charakteru uzasadnienia. Zarzut drugi dotyczy naruszenia zasady niedyskryminacji i niewystarczającego charakteru uzasadnienia.
